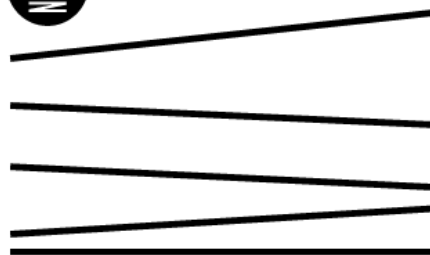

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

[C. Wulff].

Kan det mere Dem? : Gammelt og Nyt fra Forf.
til "Sommerrevuerne"

Kjøbenhavn : Valdemar Petersens Forlag, 1884

IV, 75 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

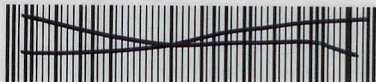

Kan det more Dem?

1884.

52. - 121.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

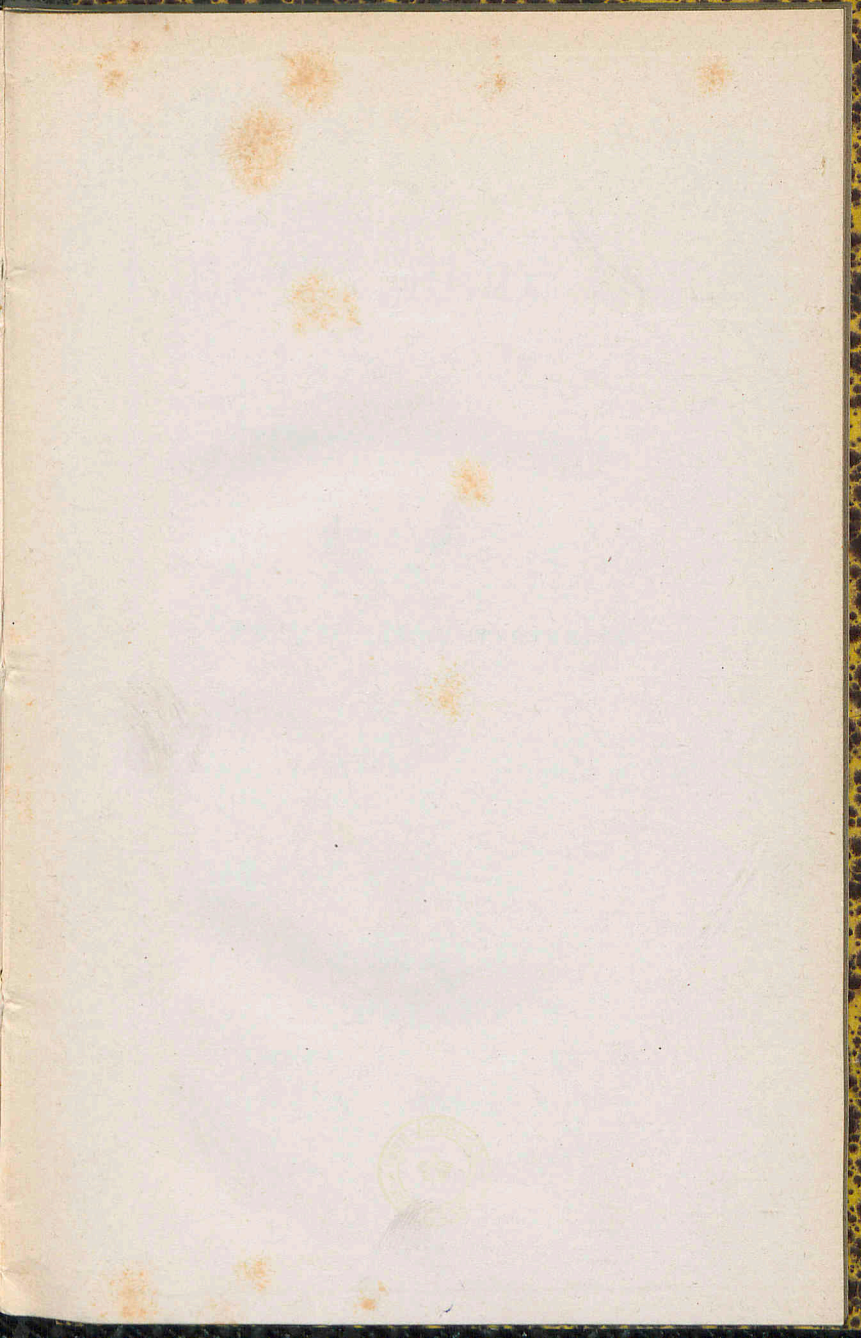
1 1 52 0 8 05911 4

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024097979

Kan det mere Dem?

Gammelt og Nyt

af

Forf. til „Sommerrevuerne.“

— 30 —

KJØBENHAVN.

VALDEMAR PETERSENS FORLAG.

1884.

Kan det mere Delt?

Gammelt og Nyt

Fort til Sommerroverne

Rasmussen & Olsen, Kjøbenhavn.

1881

Højstærede!

Kan det more Dem

Nu at forny et gammelt Bekjendtskab
Med Løjer og Indfald, der sidst kom frem
I Deres yndede Sommerhjem,
Og skaffed os Tivoligjæsternes Venskab?

Vel sandt, hvad man synger

Blandt Vauxhall og Gynger,

Hvor Sommerrevuen

Hør' med til Menuen,

Og hvor man taknemligt jubler i Skyen,
Saasnart en Brander gaar ud over Byen,
Det kræver en bred og haardfør Ryg,
Ifald det skal kritiseres paa Tryk!

Men ærlig talt: selv en velvillig Kiggen

I vore Kort af Aviskritiken,

Er ikke vort Maal — ved Julebordet

Vi kun i Beskedenhed beder om Ordet.

Kan det more Dem, at høre lidt Nyt

Af samme gamle, bekjendte Tønde?

Vil atter De smile, naar aldrig forknyt

Vi med vore dristige Indfald begynde?

Naar uden at være Banebrydere,
Kunstværk-Ydere
Og Samfunds-Længsels og Trangsudtydere,
Vi tumler os i gemytlige Spring
Mellem Ordspil og harmløse Løjer omkring?
Maaske vi af og til gik for vidt;
Maaske, at Meget af det var skit-
serede Sager, hvormed vi gjerne
Kunde ha'e undladt at bryde vor Hjerne.
Men naar med Publikum vi staar i Pagt,
Vi ikke af Skræmmebilleder skrækkes;
Hvorfor skal slige Sager forlægges,
Naar man er saa heldig at faa dem forlagt?
Summa Summarum, hvis De vil glide
Let over hele den kritiske Side,
Smile og nyde
Hvad vi som Julekonfekt Dem byde,
Saa er det hele den Løn vi har —
Naturligvis fra regnet vort Honorar.

Forf.

Fra „Sommerrevuen 1884“.

I.

Dr. Tandhäuser's Tand-Klinik.

PERSONERNE.

DR. TANDHÄUSER, Tandlæge.

ADAMINE SØRENSEN.

MAD. BOLLERUP, Abonnent.

DIDERIKSEN, Revue-Forfatter.

SCHRØDER, Tand-Assistent.

Handlingen foregaar i Tandhäusers Operations-
stue.

Tandhäuser. Adamine Sørensen (kommer).

Adamine.
G'da'! — Ja, De kjender mig vel nok?

Tandhäuser.

Jo, jeg synes, jeg skulde have set Dem før!
Det var vist i „Vedbæk, Skodsborg eller Kjøbenhavn?“

Adamine.

Det er rigtigt! Det var mig, der sang den, De
vød nok, om Husarerne.

Tandhäuser.

Hvad staar til Tjeneste?

Adamine.

Jeg skulde bestille et nyt Sæt til min Forlovede.

Tandhäuser.

Et nyt Sæt? — Naa, duer det gamle ikke mer?

Adamine.

Næ, det er noget slidt. Han maa ha'e et nyt; men han kan ikke bestemme sig, han gaar saalænge og tygger paa det — — —

Tandhäuser (afbryder.)

Saa er det intet Under, at det bliver slidt! Men han maa selv komme herop og lade sig tage Maal af.

Adamine.

Næ Gud! det skal være en Overraskelse! Men det maa endelig ikke være en af de lange Frakker, for saa tror Folk, at han vil kopiere Journalisten i „alle mulige Roller.“

Tandhäuser.

Undskyld! hvis De kaldte det en Mund-dering, det kunde jeg finde mig i, siden det skal sidde i Munden. Men at De kalder et Tandsæt for en Frakke — — —

Adamine.

Hva'? Er De ikke Skræder?

Tandhäuser.

Nej, her betales kontant. Skræderen bor paa den anden Side af Trappen.

Adamine (vil gaa.)

Om Forladelse! Saa gaar jeg vist fejl.

Tandhäuser.

De er forresten en galant Pige, der saadan forærer Kjæresten nye Klæder. Det er vel ham, Tydskeren?

Adamine.

Tydskeren? — Naa, ham i Skodsborg? Nej, det var ikke saadan, hvad man kalder en Ringforlovet, det var kun et Øjebliksfotografi. Jeg^g_a har haft en Bunke siden den Tid.

(synger):

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

Da jeg fra Tydsken gik,
En Bødkersvend jeg fik;
Han ha'de en Gestalt,
Saa jeg i Staver faldt;
Men Bødkeren min Haand
Kun bandt med tynde Baand,
Fornylig fik den Fløs
En Skrue løs!
Af Mest'ren fik et Spark han agter i,
— Det kan man kalde Svineslagteri, —
Men da han saa sa' „Ingen Tuborg mer!“
Jeg „locked' out“ den Kaveler!

Den næste, var en lang
Og livlig Bonvivant
Af en forblommet Slags,
Men ham jeg fured strax;
For tænk i Dagmar han
Bag Fremmedlogens Rand
Paa Cigaretter røg,
Saa Folk sa'e „Føj“!

Og mens Musiken saae paa Noderne,
 Han sad og spytted dem i Hoe'derne, —
 Jeg siger, maa jeg bare være fri
 For den Slags Spyttegjøgeri!

Den tredie var en mør
 Theaterdirektør,
 Hos ham jeg længe gik
 Og lærte Dramatik;
 Han var saa yndig from,
 Til han til Slesvig kom,
 Hvor han paa Bismarcks Bud
 Blev snart hældt ud!
 Dernede tjente han Moneter, men
 Med Sk stavede han Petersen,
 Og Tydskerne kom lige strax paa Spor,
 At det var et uvartigt Ord!

Den Fjerde, jeg har kjendt,
 Var medicinsk Student,
 Ej ung og ej gamel,
 Men der var i ham Smæld.
 Forgangen mødte han
 En Zulukaffemand,
 Og da han straks blev bøs,
 Saa slog han løs.
 Og mens han stod og ga' den Anden Klin,
 Saa sa'e han: „Ach, du lieber Augustin!
 Ej dine brændte Bønner hjælpe ka',
 For nu skal du sgu ha'e dada!“

(hun gaar.)

Tandhäuser

(følger hende til Døren, taler ud).

Aa, Schröder! Luk den Dame ud, men lad

Dem ikke bedaare af hende. Hun er farlig. (kommer ind.) Stakkels Pige! saa ung og saa mange Kjærester. Det kommer der af at have et Hjerte saa blødt som Vox — saa bliver det til et helt Panoptikon.

Schrøder (kommer).

Nu er hun borte.

Tandhäuser.

Naa. Hør Schrøder! sørg nu for at Svendsen faar sine Fortænder. Han maa leve af bar Frikadeller, og han sa'e forleden, at han holdt mer af at tygge sin Mad selv. (Schrøder gaar; det banker.) Saa, der er En til, der har ondt for Tænder. Kom ind!

Tandhäuser. Mad. Bollerup.

Mad. Bollerup.

Goddag! ja, de kjender mig vel ikke?

Tandhäuser.

Nej, ikke det, jeg véd. Men naar jeg først faar følt Dem paa Tænderne, saa lærer jeg Dem nok at kjende.

Mad. Bollerup.

Gud, næ! mine Tænder er gode nok. Jeg tygger saamæn hver Uge hele „Illustreret Tidende“ igjennem, endskjøndt den er gaaet over i Galschiøt-

tens Vendekreds. — Næ, jeg er rent ud sagt kommen op for at fri til Dem.

Tandhäuser.

Tak, jeg er Enkemand.

Mad. Bollerup.

Strik, vil De la'e vær' og alterere mig. I det Punkt er min Mand inte Fritænker. Han hedder Bollerup.

Tandhäuser.

Nu kjender jeg Dem! De er Madam Bollerup.

Mad. Bollerup.

Det ved den søde Gud, jeg er. Det er mig, der har Losje i „Punch.“ Men se nu havde jeg jo tænkt mig til Efteraaret at leje hele første Etage til om Tirsdagen. For ved det, at naar jeg kunde fingere som Ordfører for 26 Losjer, se saa maa jo Sjæfen neje sig for min Talmajestæt og la'e vær' og la'e Kammersangeren gaa for at „Lange“ os en Svensker ud. Og saa var det jo, jeg vilde sikre mig en lille Smule først. Og derfor gaar jeg nu rundt til Dem og andre sjangtile Mennesker, der immer er saa go'e mod de fattige Børns Ferieglæde, og spørger, om de ikke skulde være villige til at entre med en hel eller en halv Klap.

Tandhäuser.

Abonnere? — Ja Tak, men —

Mad. Bollerup.

De skal sandelig inte sige „men.“ De kan tro, det er en mageløs Fornøjelse. Nu har jeg i 27 Aar haft abonneret allevegne. Om Morningsen har jeg abonneret paa Ørstedsparkens Anlæg i Tivoli, men da jeg skulde hente Vandet i Store-Kongensgade og gaa tilbage til Ørstedsparken for at faa Lov til at komme ind og drikke det i Tivoli, — saa blev det mig noget anstrengende. Om Formiddagen har jeg Kort til Udstillingen for at se paa Maleriernes dejlige Indfatning; det si'er jeg nu ikke for at „ramme“ Malerne. Og om Aftningen har jeg abonneret paa Fribilletter til „National“. Men det kan forresten ikke betale sig, for naar jeg kommer med de røde, saa er det de brune, der gjælder, og naar jeg kommer med de brune, saa er det de røde, der gjælder. Det vilde jeg have gjort Vrøvl om, men jeg holdt mig i mit Kettskind. — Det vil sige om Sommeren, om Vinteren er jeg hel fjollet efter Theatret.

Tandhaüser.

Saa? Men de gi'er jo ikke Noget.

Mad. Bollerup.

Det maa De ikke sige. De spiller hver Aften. Ja, nu kan De jo tænke over, om De vil ha'e Klappen eller ej, saa hører jeg herind i Morgen. — — De kan tro, vi har det saa rart og gemytligt sam-

men derovre; det vil sige, de Aftener, vi er der. Der er jo bare den lille Gêne, at de har afskaffet Mellemaktsmusikken, som var saa rar til at sidde og sludde lidt efter. Nu kan jo alle Mennesker høre, hvad man siger. Det var saa hyggeligt i gamle Dage, naar vi sad og smaahibbede dem i Parkettet, mens Orkestret gav os et lille klassisk Numer af Schumann eller Renz. Det er en dejlig Følelse at blive saa fortrolig med alle Skuespillerne. Vi kalder dem Allesammen ved Fornavn, baade dem, der er kongelige og dem, der lever af at gnide Farven af Bagtæppet. Vi er sandt for Dyden lige ved at sige „Du“ til dem, naar vi taler om dem.

(synger):

Mel.: af „Abekatten.“

Mens Alle Andre sove i Loge Nummer fem,
Jeg sidder og venter paa, Emil skal komme frem;
Jeg tænker saa ofte, Ak det er vist en Skam!
Min Herre! O De ved ej, hvor jeg elsker ham!

Hvor ofte har jeg ikke, naar Huset var lidt spredt,
Sat paa min halve Plads og Soldaterløjers set!
Det gaar hver anden Aften, og det er dog en Skam!
Men Olaf! Gud, De ved ej, hvor jeg elsker ham!

Ved Schrams Jubilæum jeg sad og grunded' paa,
Hvornaar han har tænkt sig, det hundrede skal staa,
Han regner lidt hurtig, men det er ingen Skam!
Men Peter! Gud bevares, hvor jeg elsker ham!

Theatret, som ikke kan Konkurrence li'e,
 Forbyder de Stykker, som det ikke selv vil gi'e.
 Jeg tænker saa ofte, at det er vist en Skam!
 Men Kammerherren! Gud, hvor jeg dog elsker ham!
 (gaar).

Tandhäuser.

Der var ikke meget at tjene ved hende. Det er ikke hendes Skyld, hvis Logerne ikke gaar saa højt til Vejrs, at Taget ryger af.

Schröder (kommer med en Tand.)

Hr. Doktor! nu er den gal igjen! Jeg er kommen til at la'e vær' at file for lidt af denne Fortand.

Tandhäuser.

Er det Svendsens?

Schröder.

Ja!

Tandhäuser.

Ja, den er sgu inte file-harmonisk. Kom, lad os se lidt paa den. (de gaar.)

Peter Dideriksen

(kommer. Han er klædt efter nyeste Mode: Kjole, afklippede Ærmer og lange Handsker)

Undskyld! det er bare mig. — Naa, her er Ingen? Det lader til, at Doktoren glimrer ved sin Fraværelse, ligesom Indbyderne til Skuespillerforeningens Bal — — . Ja, for det er da vel her,

at Tandhäuser bor? Jo, der ligger hans Instrumenter. (betragter dem.) Man kan da sige at „Tandhäuser“ er godt instrumenteret. Uf! sikken Tang! jeg er tilmode, som jeg var kommen ind i Tangs Seminarium. — Hvor Pokker bli’er han af? Han maa jo være her; jeg mødte en dejlig Tyksak, der kaldte sig Madam Bollerup, og hun sagde, at han var hjemme. (Pause.) Jeg skal nemlig sige Dem, jeg har en Tand, der er forloren. Det vil sige, den er ikke forloren, forsaavidt som at det er min egen, men den er „verloren.“ Den maa ud. Paa en Tid, hvor man har falske Hundredekronesedler, rimmer det sig jo godt at ha’e forlorne Tænder. Det kan man inte blive straffet for. — Mens jeg er ene, vil jeg betro Dem, at jeg skal til Middag. Ikke saadan en Middag, der inte bli’er til Noget, som den ved „Elverhøjs“ Jubilæum, men en rigtig en, med Mad og sønderjydske Piger. Derfor ser De mig i min Gala. Jeg hørte nok, at der blev en Smule Fnisen, da jeg kom ind. Min Personlighed kan det jo inte være, — den fejler ikke Noget. Altsaa maa det være den ydre Habitus, der har forbauset Dem. Hvorfor skal man inte følge med Moden, fordi man saadan paa en Maade er, som man siger, kommen ud af Svøbet og har traadt sine Børnestrømper? Grinagtig er det nu, at saa saare Magistraten forbød Sangerinder med Ben, saa begyndte Mandfolkene at blotte Armene. Naa,

i en snever Vending kan disse Armstrongere jo nok gaa for et Par Sangerindebén.

Tandhäuser (kommer).

Ah! der er Nogen, (afs.) Uf! han sér saa glad ud. Han vil vist ogsaa bare spørge om, hvad Klokken er eller laane Dagsavisen. (højt) Hvad er til Tjeneste? Ønsker De en Tand kemisk rensset? Eller skal jeg lette en lille Vinsten fra Deres Hjerte?

Dideriksen.

Ingen af Delene. Jeg vilde blot bede Dem om at plombe — (retter sig) probere paa at befri mig for en i sit Slags højst generende Tand.

Tandhäuser.

Har De Smerte i den?

Dideriksen.

Nej, det er netop Ulykken. Men jeg faar det.

Tandhäuser.

Naa, det ved De saadan paa Forhaand?

Dideriksen.

Nej, Fortand! Jeg skal sige Dem, jeg skal til Middag, og den Tand forstyrrer min Appetit ligesaa meget som Fugleskydningen forstyrrer dem, der bor i Dannebrogsgade. Jeg kan heller ikke sige, at jeg har Lyst til at sidde og sulte saadan som

Doktor Tanner, fordi jeg har ondt for Tænder.
Og desuden skal jeg holde Festtalen.

Tanhäuser.

Saa kan De jo benytte det gamle Husraad, at
tage kogende Vand i Munden, medens De taler.

Dideriksen.

Naa, saaledes? (afs.) Der er nok gratis Entré
til Taganlæget (peger paa hans Hovede).

Tandhäuser.

Det maa ellers være en tidlig Middag, siden
De allerede er i Stadsen?

Dideriksen.

Nej, jeg skal sige Dem, jeg ligger paa Landet.

Tandhäuser (ser paa de afklippede Ærmer.)

Jeg kan se, at det ikke er i Ærme-Lunden.
Men tør jeg spørge, — nu har jeg kjendt Dem saa-
længe, — Hvem har jeg egentlig den Ære at tale
med?

Dideriksen.

Mit Navn er Peter Dideriksen, jeg er Digter.

Tandhäuser.

Er det Dem, der skriver den politiske Uge-
Revue til „Nationaltidende“?

Dideriksen.

Nej, det er mig, der skriver den poliske Som-

merrevue til Tivoli. Det er ogsaa en yderligere Grund til, at jeg inderligere ønsker at faa den Tand udelukket, som om det kunde være Kommune-musikken fra det kongelige Theaters Loggia. For Tiden gaar jeg og samler Stof. Men det er forbistret, jeg kan ikke finde en Ramme til en Revue paa saadan Cirkus en Times Tid. En af Viserne har jeg allerede færdig. Den har moret mig selv. Nu skal jeg synge den for Dem. Den handler om det, der kilder.

Tandhäuser.

Kilder?

Dideriksen.

Ja, — det, der driller, pusler, rasler, mimrer, hikker, hakker, kort sagt — ja nu skal De høre.

(synger):

Mel. af Wilhelmi.

Naar man som stor Person i
En Rigsdag med Ballon i,
Gi'er Venstres Ciceron i
En Seng af bar Maho'ni,
Til Højremænd man klapper,
Med Venstremænd man snapser,
Men ligegodt forvilder
Man sig til Hoffets Gilder
∴ Det er dog det ∴ der kilder!

Hver Stormand og hver Snob, de
Nu hædre for hans Krop, thi
Ham putter i Galop de
Ind i det ny „Panopti“;

Naar, som forvokset Bøste
 Han der kan Folk forlyste,
 Den Luks sig straks indbilder,
 At Vennerne det driller —
 :: Og det er det :: der kilder.

Se Dijmphna var der Fut i,
 Hvis De var der, saa ku' De
 S'gu sejle hvert Minut i
 Det bare Tutti-frutti.
 Med Varna maa de dele —
 Et Korstog var det hele!
 Og let man Tiden spilder,
 Naar man har Ordens-Griller —
 :: Og det er det, :: der kilder.

Paa Gardens Ekserserplads
 Fik Højre sit Passer-Pas;
 I Regnevejre man der sla's,
 Saa man bli'er mer og mer nass.
 Man nok vil Venstre hævme,
 Men Stemmerne bli'er hjemme,
 For nødig Højres Piller
 Med vaade Fødder stiller —
 :: Det er jo det, :: der kilder.

Tandhäuser.

De vil naturligvis bedøves?

Dideriksen.

Aa ja! for en Kloro-Forms Skyld!

Tandhäuser.

Ja, for Tanden sidder vel fast?

Dideriksen.

Ligesaa fast som Ministeriet.

Tandhäuser.

Maa jeg bede Dem tage Plads? (Dideriksen sætter sig) Tænk nu paa andre Ting! Lad os for Exempel tale om, hvad Deres Revue egentlig skal handle om.

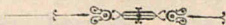
Dideriksen.

Ja, det er det, jeg ikke véd! (lugtende til Indaandingsapparatet). Se, den fine Moral i Stykket skulde være det skønne gamle Ordsprog: „Hæng i, Kjøbenhavn! Lad os være enige om, at for Øjeblikket staar vi aldeles stille; ingen Forandringer, undtagen i Norge og Tivoli, der begge har faaet et nyt Kabinet. Hvis vi ikke var saa forbistret bange for Alt, hvad der er Nyt, saa skulde De bare se, hvor hurtigt vi kom frem. Saa gad jeg nok vide, hvordan Kjøbenhavn kom til at se ud om ti Aar, naar vi faar — (synker hen i en Døs).

Tandhäuser.

Saa, der ligger han! og véd Ingenting — ikke engang, hvem der har stiftet Vaabenbrødrene.

(Tæppet falder).

II.

(Ti Aar senere).

En fra Lægekongressen.

PERSONERNE.

PETER DIDERIKSEN.

DR. RASK.

Dr. Rask.

Godta'! De kunde vel ikke sige mig Vejen til Kongressens Bureau?

Dideriksen.

Hvilken Kongres?

Dr. Rask.

Ih, den rigtige, den med Kommunchospitalets Middag paa Toldboden, der, hvor Lægerne ikke var bedt med.

Dideriksen.

Ih, Du glade Kobbersmed, det er jo ti Aar siden, den gik for sig.

Dr. Rask.

Ja, men jeg er bleven her lidt længere for ikke at bringe Smitten hjem fra de spedalske Normænd, der blev vist frem hernede. Pasteur blev her jo ogsaa.

Dideriksen.

Ja, men han blev her kun i Hundedagene. De er maaske ikke Læge?

Dr. Rask.

Jo, jeg er Doktor Rask fra Vestervovvov. Da jeg nu ikke havde været i Kjøbenhavn siden mine Studenteraar, saa læste min Kone om den Kongres, der skulde være herovre, og saa siger hun til mig: „Hør,“ sa'e hun, „Du skulde tage derover og gaa med til Stadsen, saa kunde Du jo tage vores Mette Marie med og sé, om Du ikke kunde finde hende en pæn Øjen-, Mave-, Tandlæge, Værtshusholder eller en anden Vaabenbroder.“ Hun mente, jeg maatte da sagtens kunne skaffe Pigebarnet en bitte Mand. Om ikke andet, saa var der jo Tyrkedoktoren. Han har jo Lov til at have saamange Koner, det skal være.

Dideriksen.

Men tør De da betro Deres Datter til en Tyrk?

Dr. Rask.

Jo, hvis det er en Konstantinobel Mand.

Dideriksen.

Lykkedes det dem saa at finde en Mand til Deres Mette Marie?

Dr. Rask.

Ja, hun var lige ved at blive forlovet med en Marchal.

Dideriksen.

Af Frankrig.

Dr. Rask.

Nej, af Skodsborg; men han forsvandt pludselig for os.

Dideriksen.

Naa, han er maaske død af Sult ved Kommunnens Middag?

Dr. Rask.

Nej, det var umuligt, for da vi havde spist al Maden, fik Marchallerne Lov til at spise Resten.

Dideriksen.

Han har maaske været inviteret paa Feberkost? Mad var der da forresten nok af, endnu den Dag i Dag er det jo ikke muligt at opdrive saa meget som en afdød Kylling i hele Valby.

Dr. Rask.

Aa, der var dejligt! Der var grønne Træer og blaa Uniformer, og der var Stjerner baade paa Brystet og paa Kognakken. Og der var ogsaa Musik: Kammersangforeningen sad og sang under Stegen.

Dideriksen.

Den sang vel „Kongrestian stod ved højen Mast“?

Dr. Rask.

Udenfor den ene Væg, som var et Vindue, var der

Kapsejlads af et af de forenede Dampskibe; det blev ved at sejle frem og tilbage, for at lade som om der var flere.

Dideriksen.

Det maa i høj Grad have forhøjet Ape-tietgen.

Dr. Rask.

Det var herlige Dage. Paa Kronborg var der saadan en Marienlystighed, at Gassen gik ud hos Nimbs i Tivoli, saa at voksne Folk maatte sidde ved et „Spæde“ Lys og gasse sig.

Dideriksen.

Det var vel derfor, at Nimb blev udnævnt til Ridder af Kellnerforeningen?

Dr. Rask.

Ja, li'som Generalsekretæren, der ogsaa fik Korset.

Dideriksen.

Men det har han schon „Lange“ sendt tilbage!

Dr. Rask.

Jeg glemmer aldrig den Kongres! (synger):

Fransk Melodi.

Dengang, da jeg fra Vesterhavet
Med lille Mette kom herved,
Umættelig vi stod og „gaved“
Paa al den megen Herlighed.

Man af Kongresser overvældet
 Gik hele Dagen om i *dress*,
 Selv Kørerne paa Nørrefællede
 Var osse komne paa kun Græs.
 Alverden gik med Kongrestioner,
 Og „Spidserne“ paa Ærens Top
 Gik om som øllede Personer, —
 For Spidserne blev drukket op;
 Gud, hvor de Spidser dog blev drukne i Galop!

Og De kan tro, at den gik villig
 Med Middagsmad og med Menu'er!
 Se Maden, den var dejlig billig,
 Men Spisesedlen var sgu dyr.
 Og udenlandsk blev hele Flokken;
 Saasnart en Doktormand fra Wien
 En Dansker spurgte: „Hvad er Klokken?“
 Lød Svaret straks: „God save the Queen!“
 Hver Dag en skaaren Frokost ga' man,
 Og den krøb i dem nok saa stolt, —
 — Paa Ehlers Snetorv, derfor ka' man
 Forstaa, at Bordet det var koldt.
 Men varmt gik det sgu til, skjøndt Bordet det var koldt.

Der flagedes fra Toldbodkranen
 Paa engelsk, spansk og fransk og jydsk;
 Men Tydskerne sa'e: „Føj for Fa'nen!
 Der er jo ikke noget tydsk!“
 I Tivoli de vise Fædre
 Gik mellem fine Folk i Land,
 Som fem og Tyve Øre bedre
 Var, end de ellers plejer van.

Jo, en Kongres den kan sig flaske:
 Det bedste Resultat, den ga',
 Det var, at alle Folk blev raske,
 Da Lægerne tog hjemmefra! — —
 For det var netop det, som de blev raske a'!

(gaar.

Han spiller med Publikum.

Epilog.

(Opført ved Hr. Wulff's Beneficeforestilling paa Folketheatret
i Maj 1882.)

PERSONERNE.

BENEFICIENTEN Hr. WULFF.
ENKEFRU BRANDT Fru WULFF.
MADAM MORTENSEN — J. HANSEN.
BERNHARDINE, hendes Datter . Frk. BJERREGAARD.
AGERSCHOU, Paaklædningsskræder Hr. A. PRICE.
PUBLIKUM.

Handlingen foregaar paa Beneficiantens Paaklæd-
ningsværelse efter Forestillingen.

FØRSTE SCENE.

Agerschou (alene.)

Den trækker længe ud i Aften! At tænke sig, at et Menneske skal ha'e alle de Penge. Det forstaaer sig: nogle Udgifter er der vel altid ved saadan en Beneficie. Jeg skal nu foreløbig ha'e 67 Øre for at klæ'e ham paa; det kan man da ikke kalde for at klæ'e ham a'! Det burde egentlig osse være Kostyme, at Skræderne havde en Beneficie; man kunde jo for Exempel ved saadan en Lejlighed opføre „Skræderens Debut“, „En Herre i sorte Klæder“ og „God rolig Nat, Hr. Pantalon“. Men Død og Pine, nu kommer han snart! Jeg maa skynde mig at gjøre lidt Orden, ellers er jeg bange for, at han laver en Scene med mig. Sikken Tøjet er smidt omkring: Buxerne ligger Østen for Sol, og Vesten for Maane! Alt

maa ligge pænt til han skal skifte, for det er „Skifteretten der gjør Udslaget.“ (Man hører Bifald udenfor.) Der har vi Klap-Finalen. Men Enden er ikke endda; der skal naturligvis siges en Masse Prologer bagefter. Lad mig se, har vi nu alting? Næ, det er sandt, det var et Sminkestykke! Saa er det bedst han faar sit Fedt (sætter Fedtkrukken paa Bordet). Hvor er Haandklædet? (tager en Avis.) Aa skidt! Han kan blive tørt a' i Avisen. (Bifald udenfor.) Der er han! Nu fik han den sidste Salut.

ANDEN SCENE.

Den Forrige. Beneficianten (kommer med Blomster.)

Beneficianten.

Her er jeg med Bouketten af Forestillingen. Tag den, og giv mig saa min Morgenfrakke.

Agerschou.

Naa, den, De bruger om Aftenen?

Beneficianten.

Ja, jeg trænger til at have det lidt mageligt. Puh! Det var en varm En. (tager en Cigar.) Nu skal en Cigar smage godt. Det er jo mig, der har Theatret i Aften, saa kan man ikke forbyde mig at spille Ryge. (sætter sig.) Gudskelov den Aften fik Ende! Det er en ren Kval med de Beneficer. Man vil jo have Noget, Folk kan more sig over,

men man vil ogsaa gjerne have Noget, man selv kan more sig for — bag efter!

Agerschou.

Der er da ingenting ivejen i Aften, véd jeg. Der var jo rigtignok, hvad der skulde være. Jeg har gaaet og regnet saa smaat ud, at De maa have tjent saadan henved en 10 Kroner i Minuttet.

Beneficianten.

Giv mig lidt Fyr! (Agerschou bringer Svovelstik ; han tænder.) Har her ingen været og spurgt efter mig med Presenter, Diamanter eller saadan Smaating?

Agerschou.

Nej, ikke et levende Væsen. — Jo, det er sandt! her var et Brandvæsen, der stak Ho'det ind ad Døren.

Beneficianten.

Bare man nu havde En, man kunde faa sig en Passiar med. Gaa ned og se at faa en af Kameraterne herop, — eller i alt Fald en Sodavand. (det banker.)

Agerschou.

Der kommer maaske en af dem.

Beneficianten.

Se ad!

Agerschou (ser ud).
 Nej, det er en Dame! (lukker hurtigt Døren).

Beneficianten.

En Dame?

Agerschou.

Ja, det maa være en af Publikumet, for hun ser saa forgrædt ud.

Beneficianten.

Lad hende komme ind.

Agerschou.

(lukker hende ind og gaar.)

TREDIE SCENE.

Beneficianten. Fru Brandt.

Fruen (rækker ham et Garderobe-Nummer.)

Vær's artig!

Beneficianten.

Mange Tak. Hvad skal jeg med det?

Fruen.

Det er mit Numer.

Beneficianten.

Paa hvad?

Fruen.

Paa Tøjet.

Beneficianten.

Saa gaar De fejl. Tøjhuset er i Forhuset.

Fruen (græder).

Ja, men der er ikke noget Tøj.

Beneficianten.

Ja, det vil jeg ikke svare for, der kan ikke falde Gevinst paa hvert Numer.

Fruen.

Naa, det kalder De en Gevinst, at faa sine Ejendele? Men de sa'e det nok dernede: (græder). de Skuespillere kan bruge Alting. Nu har De annammet min nye Plydses til deres næste Bazar. Men det vil jeg sige Dem, faar jeg ikke mit Tøj, gaar jeg hjem uden.

Beneficianten.

Gud, hvor det er fornuftigt af Dem!

Fruen.

Og bliver jeg syg, (græder). ligger jeg mig ved Gud i Himlen ind paa Deres Begravelseskasses Regning.

Beneficianten.

Amen.

Fruen.

Ja, saa maa Ammen sørge for Børnene.

Beneficianten.

Jeg indser egentlig ikke, hvorfor De ruller det Fremtidsprospekt op for mig? Men nu skal jeg af med mit Tøj, saa jeg maa bede Dem om at gaa.

Fruen (græder).

Skal jeg da virkelig finde mig i, at De saadan forbytter mit Numer, mens jeg sitter og holder paa det?

Beneficianten (utaalmodig).

Ja, her er i al Fald ikke Kontor for Numerbytning.

Fruen.

Er det kanske ikke Dem, der har Benefice?

Beneficianten.

Min gode Dame, De har et fejlt Begreb om Skuespillerstanden. Det er først i sidste Stadium, at man gaar over til Kontrollørfaget. For Øjeblikket er det kun min Opgave at more Folk.

Fruen.

Saa? Da har jeg kjedet mig gyselig i Aften. Det var noget rædsomt Tøj.

Beneficianten.

Ja, men Kjære, saa var det jo heldigt, at De blev af med det.

Fruen (græder)

Naa, De vil være morsom? Det skal ved Gud være sidste Gang, jeg gaar i Theatret, naar Nogen skal have Indtægten.

Beneficianten.

Ja, gaa De nu ned til Overtøjmasteren, saa skal De se, det ordner sig nok.

Fruen.

Vil De jage mig ud?

Beneficianten.

Ja, De kan ikke blive her et Minut længer; husk paa, det er et Sekund-Theater;

Fruen (græder).

Saadan bliver man behandlet, naar man staar ene i Verden. Gud give, jeg ikke var Enke!

Beneficianten.

Ja undskyld, jeg kan desværre ikke have den Fornøjelse — jeg er gift!

Fruen.

Aa Herregud, den ulykkelige Kone! (gaar).

TREDIE SCENE.

Beneficianten. Agerschou.

Beneficianten (kalder).

Agerschou!

Agerschou (kommer)

Hvad har De gjort den ulykkelige Kone? Hun gik jo tudbrølende herfra.

Beneficianten.

Hun kommer herop og overfuser mig, fordi hun har mistet sit Tøj. Jeg tror, jeg vil gaa. Der kunde komme flere af samme Surdeig (det banker) Tak, der er nok En uden Tøj.

Agerschou (lukker op).

FEMTE SCENE,

De Forrige. Madam Mortensen.

Bernhardine.

Madamen (kyler Agerschou til Side)

Afvejen, gamle Umulighed!

Agerschou (vil standse Bernhardine).

En ad Gangen!

Madamen.

Fingrene af Barnet (til Beneficianten). Maa jeg spørge, er det Dem?

Beneficianten.

Om det er mig? Jo, det kan jeg ikke nægte, hvor gjerne jeg vilde.

Madamen.

Jeg mener, om det er Dem, der spillede „i Skjorteærmer“?

Beneficianten.

Ja; har De noget at klage over Sammenspillet?

Madamen.

Nej, men jeg vil bare sige Dem, at jeg har vaaren paa Deres Komædie i Aften. Tøsen der og jeg sad jo og spillede Kasino; og saa si'er hun: „Ska' vi gaa i Folketheatret, Mo'er?“ „Ja nok“ si'er jeg. „Det dejlige Theater gaar jeg saamænd saa gjerne i! Jeg glemmer aldrig, hvor dejligt jeg tudede over „Greven af Morten Christensen“ med de mange rare Skurke i.“ Saa tog vi jo Hver et Par Lommetørklæ'er til os og stak herover. Det er nemt gjort, for vi bor i Sankt Peers.

Beneficianten.

Tak skal De have! Det er mig en Fornøjelse, at De har undet mig den lille Fortjeneste.

Madamen.

Da har De saamænd ingen Fortjeneste af den Fornøjelse, De har undet mig.

Beneficianten.

Har De da ikke moret Dem?

Madamen.

Vil De gjøre Grin med mig? Tror De, jeg gaar i Theatret for at more mig? Næ, man kan saamænd ha' det sørgeligt nok hjemme, naar man er gift og sitter ganske ene; for jeg skal sige Dem, min Mand — —

Beneficianten (afbryder).

Er han død?

Madamen.

Ja, døddrukken ligefra Morgen til Aften. Det kan inte nytte, jeg ta'r ham med, for han sitter immervæk og ser Stykkerne fra Punsesalen, og saa skal jeg ha'e Komedie med ham for at faa ham hjem. Men det Punseri skal vi nok faa Bugt med.

Beneficianten.

Maa jeg spørge, er det for at lægge Proces an mod Punch, at De er kommen herop til mig?

Madamen.

Vrøvl!

Beneficianten.

Hvad er da Deres Mening med at trænge Dem herind?

Madamen.

Det gjør jeg, fordi jeg trænger til at sige Dem min Mening. Naar man har en Datter —

Beneficianten (afbryder).

Naa, De har Børn?

Madamen.

Ja, Dine.

Beneficianten.

Hvad for noget? Mine?

Bernhardine.

Aa — det er jo mig, der hedder Bernhardine.

Madameu.

Det ved Gud, hun gjør, og jeg har saamænd altid ligget an paa at opdrage hende i Tugt og Ærbarhed. Saa er det dog virkelig haardt for en Mo'er, at et Barn, der lige er ble'en voxen, skal sitte og se paa Mandfolk, der ikke har Andet paa, end som Frakken a' og Vesten a'.

Beneficianten.

Naa, det er Skjorteærmerne, der har gjort Dem stødt paa Manchetterne?

Madamen.

Ja, jeg ved ikke, hvad De selv synes! Hjemme faar hun ikke engang Lov at tælle til Vask, og saa skal jeg betale en Krone og halvtreds, for at hun skal sitte og se paa Dem i bar Figur.

Bernhardine.

Uh ja, jeg har kjedet mig saa frøgterlig, for jeg maatte hele Tiden sitte saadan! (holder Fingrene spredte for Øjnene).

Madamen.

De, som selv har Beneficie, De sku' ha't bedder Forstand.

Beneficianten (utaalmodig).

Hvad har De egentlig at beklage Dem over? Skjorteærmerne stod jo paa Plakaten.

Madamen.

Ja, nu vil De sluddre Dem fra'et, men De bliver ikke saa nemt af med mig.

Beneficianten.

Nej, det kan jeg mærke.

Madamen (hidsig).

De har staaet Dem selv i Belysningen, for havde de teet dem manerlig og gi't et ordentlig morsomt Stykke, som man kunde ha' grædt lidt over, saa havde jeg maaske hevet en Laurbærkrands ned til Dem, li'som til Ole Sjasken ude i Cirkus; men naar De la'r mit søde, uskyldige Barn — —

Beneficianten (afbryder).

Nu er jeg kjed af Dem og Deres Børn. Vil De nu gaa?

Madamen (rasende).

Naa, saa De bliver ovenikjøbet simpel?

Bernhardine.

Gud, søde Mo'er! — Slaa ham endelig!

Madamen.

Tak De Deres Gud, at jeg inte er hidsig. Det vil jeg sige Dem, hvis min Mand ikke var saadan en Faldgrube, saa sku' jeg sende ham herop med en ordentlig Dragt Prygl til Dem. Men det kan nu være lige fedt, for De kan nok se, at der er ingen smalle Steder hos mig. Og naar De nok en Gang skulde hitte paa at lokke os over for at se paa, at De lufter Deres Lintøi ud for at tjene et Par Skilling, saa skal jeg gi' Dem rent paa, De — — De — — Sølvsluger! (farer ud med Bernhardine).

SJETTE SCENE.

Beneficianten. (siden) Agerschou.

Beneficianten.

Uha! det var nok En af dem, man kalder for det „brede“ Publikum. Der kan man se, hvor det er vanskeligt at gjøre Folk tilpas. Den Forrige var vred over, at hun var bleven af med Tøiet, og denne var vred over, at jeg var bleven af med Tøiet. Nu vil jeg dog for Alvor se at komme her-

fra, ellers risikerer jeg, det bliver Nattesæde. Der kan ogsaa blive for meget af Lystigheden (gaar om bag Skjærmbrødtet).

Agerschou (kommer ilende).

Nu er den rent gal! hele Huset myldrer herop.

Beneficianten.

Saa, hvad er der nu i Stykker?

Agerschou.

De maa skam sige Noget til dem og stille dem tilfreds.

Beneficianten.

Naa, i Guds Navn! — Bed dem vente lidt, og sig, at nu kommer jeg strax.

Agerschou (træder frem for Sufflørkassen. Bukker).

Jeg skulde hilse og sige, at nu kommer han strax.

(gaar.)

Beneficianten (i Kjole, gaar frem for Publikum).

Mel.: Slutningssang af „Et Uhyre“.

Nu er det paa Tiden, at De skal gaa hjem,

Og saa lister jeg ud ved Volden;

Om lidt skal De se, kommer Brandmanden frem

Og lukker for Gassen og Ollen.

Jeg haaber, at ej De vil gaa Deres Vej

I bar Misfornøjelse hildet. —

I Aften laa Fejlen jo ikke hos mig,

Hvis jeg har med Publikum spillet.

At det er saa sent paa Sæsonen kan ej
Et velvilligt Publikum harme: —
De har jo den Fordel dog, at man i Maj
Er nødt til at spille „med Varme“.
Men dog, ikke sandt? maa jeg takke galant
De Folk, som var Gjæster ved Gildet, —
For det var naturligvis Værten, der vandt,
Dengang han med Publikum spilled.

(Tæppet falder).

Naar Tømmermændene gaa
paa Arbejde.

Monolog med Sange.

Nær Tømmermandene gaa

gaa Arbejde.

Monolog med Sange.

Scenen forestiller et Ungkarle-Værelse. Midt paa Scenen et moderne Arbejdsbord. Paa den ene Side Bogskab, Pibebrædt, Cigarbord o. s. v. Stole, Lænestole, Skrivebord og Chaiselongue. Paa en af Stolene ligger en Sommer-Paletot.

Vilhelm Petersen,

(en ung Mand, kommer ind i Slobrok. Han strækker sig og gaber.)

Højstærede! Er De nogensinde staaet op med den Fornemmelse, at det er paa Tide at gaa i Seng? Saadan har jeg det! Jeg er tilmode som et Morgenblad, der kun gaar ud om Aftenen. Hvad mon Klokken er? (Ser paa sit Uhr.) Det var da mærkeligt! Jeg kom hjem Klokken ni, gik i Seng Klokken halv ti, sov en fem, sex Timer — og nu viser den otte. Jeg maa have glemt at trække Uhret op. Men jeg glemte s'gu ikke at lade mig selv trække op. Nu har jeg ligget en halv Time i min Seng, og med Vemod betragtet denne Onkel Toms Hytte! (tager sin Portemonnaie frem). Igaar var den fuld, — det

var jeg ogsaa! De Penge skulde nu egentlig have været brugt til Hjælp til Udstyret. Idag Klokken 3 skal min Kjæreste og jeg sammen hen til Snedkeren og tale om Afbetalingen. Men hvordan skal jeg kunne gaa til Snedkeren med de Tømmermænd? Det er s'gu en vanskelig Sag at gie paa Haanden, naar Pengene er gaaet i Ho'edet!

Jeg skal nemlig sige Dem, jeg tog i Aftes en varm Afsked med Ungkarle-Livets Glæder. Om otte Dage skal jeg til Session i Hymen's Udskrivningsdistrikt og aftjene min Værnepligt som Ægte-
mand. Jeg vil da haabe, at jeg i de reglementerede 6 Maaneder gjør min Sager saa godt, at min Kone tager mig til Underkorporal paa Livstid. Hun er sød; hun hedder Marie. Hendes Fader er Hattemager, og det er forresten det, der trøster mig; for han kan da umulig føle sig fornærmet over, at jeg afslutter mit Ungkarleliv med „en Hat.“

Det var en dejlig Middag. Jeg kan rigtignok ikke huske, hvad vi fik; men der var skrevet en Sang paa den ikke ubekjendte, selskabelige Melodi: „Du er rig, du er dejlig, o Syd!“

Den kom egentlig ikke til sin Ret, for de sang Allesammen 2den Stemme. Men den blev jo ogsaa først sunget ved Isen, da de Alle var hede i Ho'edet. Nu skal De høre den. (Tager en trykt Sang op af Vestelommen. Læser:)

Farvel til Vilhelm!

*Nogle trøsterige Ord fra deltagende Slægt
og Venner,*

Ved Højtideligheden i Seekamps Locale.

Den 9de Juni 1884.

(Til Publikum:) Ja, De behøver ikke at synge med! (synger.)

Snart af Amor du tages i Favn!
Gid du ej maa faa Skade og Tort a',
At du skilles fra os og à Porta
Og gaar over til Hymens Nyhavn!
Du, som ynder et velbesat Bord
Og med Vellyst om Gaffelen fatter, —
O, vær tryk! Thi en Hattema'er-Datter
Har jo let ved at skaffe Dig „Fo'r“!

Du er munter, men nu maa vi be'e,
At du kommer lidt koldt Vand i Blodet,
For du ved jo nok: at gi'e paa Ho'edet,
Er en Hattema'er-Mesters Metier!
Og jeg sætter, din Svigerpapa
— Dersom du bli'er for livlig og „ulden“ —
Si'er: „Gaa væk, Skygge! du faar paa Pullen“ —
Saa er du jo komplet strøget a'!!

Du paa Dyden maa se dig i Spejl,
Naar til Ægte-Pér nu du dig vier!
For der er jo saamange „Marier“,
Men pas paa, at du ikke ta'er Fejl.

Naar du holder dig tro til din Skat,
 Skal du blot faa at se, hvor du let har
 Ved at faa dig — en lille Kaskjetma'er,
 Hvortil slet Ingen Magen har „ha't!“

Visen gjorde naturligvis stormende Lykke. Det gjør jo alle Selskabsviser, der handler om Selskabet. Den tykke Hansen udbragte min Skaal. Vi kalder ham nemlig „tykke Hansen“, for det Første, fordi han er tyk, og for det Andet, fordi han hedder Hansen. Det er ham, der kan spise en Gaas lige til Svedsken uden at stamme i det. Derfor er han naturligvis en Skræk for alle Husmødre, men ved et Ungkarlegilde er han ubetalelig. Han sagde noget som: „Mine Herrer! Der er en Mand i vor Midte“ — — — ja, mere kan jeg ikke huske; men det var vældig morsomt. Lidt efter kom Deserten, og saa gjorde vi pludselig den Opdagelse, at vi formedelst den megen Drikkelse ikke længere kunde sidde paa Stolen. Derfor rejste vi os. Men da vi heller ikke kunde staa — saa gik vi.

Bi lidt! hvor var det nu, vi gik hen? Det staar dunkelt for mig, at vi optraadte som Tanke-læsere i et Lokale, der aabenbart ikke var indrettet til det Brug. Vi knuste Lamper, og vi knuste Spejle — det var knusende morsomt. Tilsidst blev Værten gal i Ho'edet og vilde have Betaling, skjøndt

vi paaastod, at det slet ikke var det, vi havde tænkt paa.

Men hvad var det for en Vært? Jeg vil paa-tage mig at optræde gratis ved tre Holbergforestillinger den 23de April, dersom Nogen kan sige mig, hvor vi har været henne. Det piner mig, at jeg har glemt det, som jeg ikke kan huske! Min Kjæreste forlanger naturligvis et fuldstændigt Referat. Saa bliver jeg nødt til at tilstaa, at det er gaaet mig, som Referenterne i Folkethinget: jeg kunde hverken høre eller se.

Jeg maa forsøge, om jeg ikke paa en eller anden underfundig Maade kan komme paa Spor efter Aftenens Begivenheder. (Ser sin Overfrakke.) Min Overfrakke! — den maa kunne hjælpe mig! Ligefra jeg var Dreng, har jeg havt en sand Lidenskab for at stoppe Alting i mine Lommer. Det skulde være mærkeligt, om jeg ikke ogsaa denne Gang havde puttet min Hukommelse i Overfrakken. Vist er det, at jeg selv just ikke har gjort mig værdig til Erindrings-Medaillen.

(Tager Overfrakken.)

Der var engang en berømt Naturforsker, der hed Cuvier. Man siger, at han ved Hjælp af en eneste Knokkel kunde slutte sig til, hvorledes et helt Dyr havde set ud. Nu kan jeg maaske ved Hjælp af et Par ubetydelige Gjenstande slutte

mig til min Tilværelse i de sidste tolv, fjorten Timer.

(Tager en Bog op af Overfrakkens ene Sidelomme.)

En Bog! — Der har vi strax en lille Oplysning. Nu véd jeg da, hvor jeg har været inat mellem 12 og 2. For hvor skulde jeg have faaet en Bog fra paa den Tid, naar jeg ikke havde været i „Læseforeningen“ i Rydberg's Kjælder?

(Tager et Papir frem af samme Lomme.)

Hvad er det? (Ser i Papiret.) En Assurance mod Ulykkestilfælde! Der kan man dog se, hvor man kan være ædru, naar man er fuld. Uden at jeg véd af det, har jeg ladet mine Lemmer assurere, inden jeg gik hjem. Mon saadan et Papir ogsaa forsikrer mod Overfald af Politibetjente, der bliver misundelige, naar man drikker sin Morgen-Bajer paa Gaden?

(Tager et Numer til det kgl. Theater op af Lommen.)

Et Numer til det Kongelige? Det kunde dog mere mig at se, hvornaar jeg sidst har været der! Jeg synes, jeg kjender alle deres Nyheder i Forvejen. (Ser paa Numeret.) Søndag? — Det kan aldrig være muligt! De plejer jo at have Maanedsslov om Søndagen. (Tager atter i Lommen og finder et Stykke Skraatobak.)

Fy, fy, føj! — hvad er det? — En Skraa! (Smider den paa Gulvet.) Nu er det vist paa Tide, vi „skraaer“ over i en anden Lomme!

(Synger, idet han søger i den anden Sidelomme.)

Mel.: Nu begynder Spillet da! (af „Intrigerne.“)

Et Par Handsker! — Vil man se!

Der saagar er hele tre!

Ingen af dem er s'gu mine, —

Død og Pine!

Hvis er det?

Der maa være mer, pas paa!

Hvad er dette herre? — Aa!

Fire Tolde af Champagne,

Ja, det kan je'

Da forstaa:

Saadan en Told uberegneligt hopper,

Li'som fulde Folk, der „propper“

Ned, hvad de kan faa!

Her er et Cigar-Etui

Med de „fem for Otte“ i!

Og en Pakke Cigaretter, —

Donnerwetter,

Hvis er de?

Det bli'er snart en munter Leg!

Hvad — en Gaffel? Den maa jeg

Jo tilfældigvis ved Soldet

Have stjaalet

Fra min Steg !!

Hvad tror de nu, at min Kjærest vil sige?

Det er ikke Sølv, men lige-

godt en „Plet“ paa mig!

Jeg maa sige med Respekt,

At jeg er en Tyveknægt!

Tænk, nu bli'er mit gode Rygte

Ganske frygte-

lig defekt!
 Som en Ole Kollerød
 Jeg mod Loven mig forbrød!
 Hvad skal nu jeg Stakkel si'e,
 Hvis Marie
 Ta'er sin Død?

Saa slaar hun op s'gu, imens hendes rare
 Vilhelm sidder paa det klare,
 Bare Vand og Brød.

Det maa jeg sige, det er en smuk Afsked, jeg har taget fra mit Ungkarleliv! Bare jeg kunde prakke alle disse Gjenstande over paa en „Sællekone,“ saa kunde hun jo faa det Cellefængsel, jeg skulde have! Det er forresten en mærkelig Uoverensstemmelse i Lovgivningen, at det betragtes som en god Gjerning at tage et Barn til sig, men det er strafværdigt at tage en Gaffel til sig!

Egentlig burde jeg vist give Tyvekosterne tilbage igjen, men det vilde jo være det samme som at angive mig selv, og det kan jeg ikke sige, at jeg føler Trang til. (Til Publikum.) Det er dumt nok af mig, at jeg har betroet Dem det; men jeg haaber ikke, at De render med det. Det forstaar sig, Beruselse er jo altid en formildende Omstændighed, selv naar man i et Anfald af godt Humør slaar en ædru Mand ihjel; men jeg slipper da ikke under en syv, otte Gange fem Dages!

Og sæt der er mere! Jeg er maaske ikke færdig endnu. Hvis der nu ligger et Par Jernknoer eller andre Dirkeredskaber paa Bunden af Lommen, saa kan ikke den mest durchdrevne Lommeprokurator redde mig ud af Kniben.

(Tager Overfrakken.) Hu! jeg ryster og bæver! — Naa, frisk Mod, Antonius! — du haver jo kun stjaalet.

(Tager et Brev op af Overfrakkens Sidelomme.)

Dette kunde ligne et Brev. Det er naturligvis et af de sædvanlige, velbekjendte „Inden tre Dage fra Dato behager De at erlægge paa mit Kontor, o. s. v.“ Andre Breve kan jeg i det Mindste ikke huske jeg har faaet i de sidste otte Dage. (Aabner Brevet.) Nej, det er fra — — (forbavset) fra Marie! Hvornaar kan hun have skrevet mig til? Det maa jeg da vistnok være kommen til paa en ærlig Maade. Høist mærkværdigt! Jeg kan slet ikke huske, at jeg har faaet noget Brev, følgelig kan jeg heller ikke have læst det. Det er naturligvis blevet stukket mig i Haanden igaar Aftes, og efter at have aabnet det, har jeg puttet det ulæst i Lommen; for Konvoluten er væk. Sæt det er noget Vigtigt; lad os se engang (læser:)

„Min Herre! —“

Hun maa vist være vred, siden hun begynder saa høfligt! (læser:)

„Min Herre! — Da jeg nu gjentagne Gange

har set Dem i en temmelig dinglende Tilstand, der i høi Grad har bragt min Tillid til at vakle — —“

Fy, hvad er det? (læser:)

— — „ser jeg mig nødsaget til at hilse Dem fra min Fader og bede Dem betragte vor Forbindelse som hævet.

Marie.“

Hævet?! — Ih du Forbarmende, det manglede blot! — Nu begriber jeg det Hele. Af Skinsyge har hun ikke handlet. For det Første siger hun det selv, og for det Andet kan hun ikke have sét mig tale med andre Damer, end de Herrer, jeg var sammen med. Men efter Middagen har vi naturligvis været hos á Porta for at drikke Soda-vand med Maaske-Kognak. Hun og Faderen har siddet i Dameværelset og drukket Chokolade, sét det Hele og sendt Opvarteren ind med dette Af-skedspatent. Forresten kan det jo være ligegyldigt, hvorledes det er gaaet til, — Smerterne er éns!

Jeg er altsaa Enkemand, inden jeg er bleven gift. Og jeg, som troede, jeg hvilede i Abrahams Skjød! Mens jeg opførte „den sidste Nat,“ spiller hun „lad os skilles ad.“ Jeg begriber ikke, hvorledes den sagtmodige lille Marie har kunnet lade sig overtale til et saadant Skridt. Havde det endda været efter at hun havde faaet at vide, at jeg paa en aldeles ubegribelig Maade har tilvendt mig Anden-mands Ejendom, saa kunde jeg til Nød forstaa det.

Hun har altid set et Lys i mig, saa maatte det jo være haardt for hende kun at se Tyven i Lyset. Skulde hun muligvis have havt en Anelse? Allerede inden vi blev forlovede, beskyldte hun mig for at sende hende stjaalne Øjekast.

„Jeg kan ikke komme til mig selv igjen! Hvorledes skal jeg kunne undvære at høre hendes Stemme, se hendes Smil og føle hendes lille, lokkede Hovede mod mit Bryst? For De begriber ikke, hvor jeg elsker den Pige. Det vil De kunne forstaa, naar jeg fortæller Dem, hvorledes vi blev forlovede.

Mel.: Man maa rejse tilfods for at sprænge med Hast.
Man maa kjøre med Sporvogn, saa kjører man bedst;
I Særdeleshed naar man skal til „Sorte Hest“;
Og det hændte en Dag i et græsseligt Vejr,
At jeg havde tilfældigvis Ærinde der.
Lige for mig i Sporvognen sad der en sød
Lille Dame, saa frisk og saa hvid og saa rød.

En Gavotte af Grieg's
Holdt i Haanden hun fix,
Mens hun stirrede haabløst i sin Port'monnix.

Konduktøren han kom, og han Rullen lod gaa,
Men forgjæves hun efter sin Ti-Øre saa!
Og da Raden til hende saa kom, var hun læns,
Og fortvivlet hun stammede: „Sligt kan jo hænd's“!
Men han svarede brøsig: „Jeg har min Instrux:
Kan De inte gi'e Guldfluen, bræmser vi flux!“

Sikken grændseløs Stud!
Tænk, han vilde ved Gud
Ha'e den dejlige Pige af Vognen kjørt ud!

Naa, hvad gjorde saa jeg? Jeg sa'e bare: „lad mig!“

Jeg betalte, og saa gik Banditen sin Vej.

Men hun rakte mig Haanden, saa kjærlig og glad —

Og saa blev vi forlovede, li' som vi sad!

Men se, nu staar jeg her som en søndersprængt Luth.

Al min Kjærlighedslykke er vissen og brudt

Som en afblomstret Hyld

Som et flaaet Stykke Tyll — —

Ak! nu ser jeg, hun tog mig for Pengenes Skyld!!

Hvad mon Folk vil sige? Jeg havde allerede lovet mine Venner en bedre Bryllupsmiddag. Den skulde have været holdt i Dagmar, inden det blev solgt. — Nu er jeg selv solgt! Det er ikke saa underligt, at jeg føler mig nedslaaet, fordi Marie har slaaet op. Jeg, som altid har skyet at blive omtalt offentlig, jeg risikerer jo at komme mellem „kjendte Ansigter“ i „Politiken.“ Naar jeg endda kunde gaa over til Dagsordenen uden Omtale! (Tager sig for Panden.) Puh! Det render rundt for mig, ligesom om det var mig, der havde faaet Bevilling til Cirkus!

Naa, det kan jo ikke nytte, at jeg bliver ved at staa her og snakke om det. Deraf bliver det ikke bedre. Jeg maa hellere ordne mine Sager, saa at Alt er parat til Betjenten kommer og henter mig. Lad mig se! Tælle til Vadsø kan vel ikke nytte noget; det bliver gult, til jeg kommer ud igjen, og jeg faar jo Linned i Tugthuset. Møblementet er lejet, og mine Klæder er ikke betalt, saa

det vilde være en unyttig Interesse for Andres Ejendom. Men stop lidt, — min Lotteriseddel! den maa jeg sørge for at faa fornyet, saa er der dog Noget vundet. Den ligger i min Brevtaske (tager sig til Lommen.) Hvor har jeg nu gjort af den? Naa, det er sandt! Den ligger i Brystlommen paa min skjæbnsvangre Overfrakke.

(Tager sin Overfrakke.)

Hvad er det? Her er jo ingen Brystlomme? Skulde jeg nu ogsaa have puttet min Brystlomme ned i Sidelommen? Saa vil jeg først for Alvor blive tiltalt for Lommetyveri! Jeg er vis paa, at den sad her tilvenstre da jeg gik ud, og nu — — (undersøger Overfrakken) nu er den flyttet over til Højre!! Hvorledes er det gaaet til? Frakken maa jo være vendt? Ganske vist har jeg været i en „Vennekreds“, men den kan da ikke vende sig selv!

Stop lidt! — det er slet ikke min Frakke! Jeg maa have forbyttet den i Aftes. Men saa er Tyvekosterne jo heller ikke mine — det er Ejersmandens egne! Det er ligefrem et ulovligt Overgreb af Politiet at komme her og arrestere mig, naar — — — men det har de jo egentlig heller ikke gjort. Jeg er jo pludselig blevet en hæderlig Mand. Jeg har ikke stjålet, det Hele var en tyvebrændt Fejltagelse! (triumferende.) Der er ikke et Menneske, der kan gøre mig Noget. Er det min

Skyld, at en anden Mands Frakke gaar hen og la'er mig tage sig paa?

Ja, nu vilde Alt være godt, naar bare ikke min Marie havde slaaet op med mig? — Marie? — Hun har jo slet ikke slaaet op! — Det er ikke min Marie — det er jo den fremmede Frakkes Marie! Men Gud forbarme sig, saa er jeg jo en fuldstændig lykkelig Mand. (Til Publikum.) Det Resultat er maaske ikke morsomt for det højstærede Publikum; men jeg kan jo ikke godt lade mig arrestere som Tyv, bare for at skaffe Dem en Fornøjelse! Det eneste Tyveri, jeg nu er mig bevidst, er, at jeg har staaet her og stjaalet Tiden fra Dem. Men naar man strax tog fat paa Slutningen, blev der jo aldrig nogen Komedie ud af det.

Slutningssang.

Mel.: af „Et Eventyr i Rosenborghave.“

Før Tæppet falder, jeg høfligt stjæler
 Mig til lidt Bifald og Deres Gunst,
 Og hvis De optræde vil som Hæler,
 Saa er det Hele jo ingen Kunst!
 Vil De kun komme lidt tidt herhen
 Og kigge paa mine Tømmermænd,
 Skal jeg med Lethed
 — Af lutter Nethed —

La'e vær' at sove dem ud igjen!

Tæppet falder.

Den pantsatte Bondedreng.

Nutids-Skitse.

— 100 —

Den 18de April 1848

Den 18de April 1848

Den 18de April 1848

Den 18de April 1848

Den 18de April 1848

I.

Per Nielsen hed han. Naar man ikke saa rigtig til, kunde man gjerne have antaget ham for en Strandsten, der var kommen skvulpende til Verden under en Storm fra Sydvest. Han sad altid ude i Klitterne og gloede stirrende ud over Bølgerne. Stormen blæste han et Stykke og skjævede arrigt hen til et hvert Skib, der kom velbeholdent i Land. Den Slags heldige Tilfælde vendte han Hovedet bort fra og strøede Flyvesand paa. Naar det derimod gik under, betragtede han det som en pligtskyldig Tribut til Egnen og ham selv. Men De maa dog ikke tro, at man kunde se det paa ham. Han gav i det Hele taget grumme nødtigt nogetsomhelt Livstegn fra sig, undtagen naar han skulde spise og drikke. Men saa bevægede han ogsaa Læberne paa en ualmindelig livlig Maade.

Blandt de Indfødte gik han under Navnet „Ejolle-Per“, og efter et løst Skjøn kunde denne

Titel synes berettiget. Skolemesteren, der var en meget lille Mand, men som alligevel kaldte sig Høj-Skolelærer, forsikrede endogsaa, at Per bogstavelig ikke kunde lære at læse. Dette var en lidt generende Hindring, naar han skulde lære de Vers, som han havde for i Sangbogen. Men Per lod sig ikke forknytte. Da han en Dag skulde høres i Amerikas Herligheder, saaledes som de beskrives i Chr. Winther's bekjendte „Flugten til Amerika“, begyndte han, som følger:

Med Kronestykker var Hesten beskoet,
Og Hjulmanden var beslaaet;
Et Herreslot ligger for din Fod,
For et Bukkeben kan du faa'et.

Rugbrød man som Tvebakker ser,
Skibe strander paa Gaden;
Og man kan spytte, hvor man vil,
For det regner med Lim i Laden.

Ved denne mærkelige Opfattelse af Situationen, tabte Læreren baade Næse og Mund. Det vilde ikke have undret ham, om Fyren virkelig havde været noget forsømt: Skolen holdt nemlig Ferie fra November til Juni, mens Læreren var inde som Rigsdagsmand. Men da han spurgte ham, hvor han havde det forunderlige Vers fra, svarede Per:

— „Noget kan jeg jo huske fra Gjennemgangen, — Resten har jeg selv gjort!“

Da gik der en Praas op for den lille Skole-

lærer. Naar Per paa staaende Fod kunde lave Noget sammen, som Ingen forstod, maatte han jo være et Geni.

Nyheden fór som en Løbeild omkring paa Klitterne, og det vedtoges i et Sogneraadsmøde, at det unge Talent skulde paa Sognets Bekostning sendes ind til Kjøbenhavn og uddannes til H. C. Andersen.

II.

Det var en dejlig Snevejrsdag sidst i November, at den unge Per Nielsen første Gang viste sig paa Strøget.

Hvert Øjeblik gjorde han pludselig et Hop ud i Rendestenen for at væge sig mod et eller andet Hus, som han troede faldt ned i Hovedet paa ham. Han traadte Herrerne over Fødderne, saa begejstret paa Terracottahandlerens Vindue ved Hjørnet af Nygade, fordi han troede, det var Thorvaldsens Museum, og fornærmede tilsidst en Omnibuskonduktør paa det blodigste ved at springe op paa Vognen og spørge „hvad det kostede at se Dyrene?“ Han havde nemlig aldrig set en saadan Kasse, uden paa Nibe Marked; og dengang var den fuld af Aber, Bjørneunger og andre Menageri-Gjenstande.

Han kom til Højbroplads. Der stod han stille; en lille Haartot, der stak ud over det uldne Hals-tørklæde og mere lignede et forvildet Stykke Marehalm, begyndte at vippe. Det var det eneste synlige Tegn paa, at hans Sind var bevæget. Han saa med nogle store Øjne over paa det brændte Slot og sukkede:

— „Herregud! — Saadan har det sat!“

Saa travede han ned ad Østergade, stadig skulende op til de høje Huse. Hvorvidt det var af Ængstelse for hans egen Person eller for den nye Hat, som paa Sognets Bekostning bedækkede hans nysomtalte Marehalm, — driste vi os ikke til at afgjøre.

Midt i Gaden blev han staaende med opspilede Næseboer og hviskede med lyrisk Klang i Stemmen:

— „Her lugter af Kaffepuns!“

Han forhørte sig hos en Forbigaaende og fik at vide, at han stod udenfor den Butik, hvor Gamél bór.

— „Ih nej da!“ udbrød han. „Ja, det Navn kjender jeg godt. Vi har en Kjæmpevise om ham hjemme paa Egnen!“

— „Det vil jeg nok tro,“ svarede den Adspurgte leende: „det var jo ham, der faldt i Slaget ved Pilestræde.“

Den internationale Følelse: Sulten begyndte at

stemme vor Helt mismodig. Men da den kjøbenhavnske Uddannelse endnu ikke havde aabnet hans Blik for Niels Larsens franske Kjøkken i Café Anglais, købte han i al Ærbødighed en Gravensten og en røget Sild hos en Kagekone paa Hjørnet af Integade. Efter at have fortæret disse let fordøjelige Næringsmidler til de forbigaaende Løvers og Løvinders slet dulgte Glæde, begav han sig ud paa Kongens Nytorv.

Her følte han sig hjemme! Uoverskuelige Rækker af Snedriver, saa store, at de syntes at gjøre en Licitation umulig, strakte sig som veritable Klitter hen over Pladsen. Husene laa som Skyer, der trække sammen til en Storm, og Hesten svævede med sin Mand paa, ligesom et Luftsyn. Billedet blev fuldstændigt, da han i det Fjerne skimtede et synkende Hus.

— „Hvad er det for et Hus, der er gaaet under dernede ved Strandbredden?“ spurgte han en Herre, der løb afsted med Frakkekraven oppe om Ørene.

— „Bethelskibet!“ svarede denne, gispende af Kulde.

— „Naa, det er et Skib? Saa kan jeg forstaa det synker!“ smilte Per tilfreds. „Hvad er det ellers ladet med?“

— „Med Bønner!“ raabte den Forfrosne vrip-pen og styrtede videre.

Denne Forklaring kunde Per jo ikke have Noget at indvende imod. — „Lad det bare synke,“ mumlede han, „det er det, Redningsbaadene skal leve af!“

Han stak Hænderne i Lommen og gik tilbage ned ad Østergade for at søge sig et Logis. Skolelæreren havde jo rigtignok givet ham et Anbefalingsbrev med til en anden Rigsdagsmand. Men da han havde glemt Adressen og ikke kunde læse den, maatte han se at hjælpe sig selv. Et saa simpelt Middel som at lade en eller anden velvillig Sjæl læse Adressen for sig, laa langt over Pers Opfatelsesevne.

Var han imidlertid i Kjøbenhavn, vilde han ogsaa nyde godt af en civiliseret Hovedstads Goder. Han havde aldrig smagt en Cigar, i det Højeste en Kridtpibe daarlig Tobak. Mens han henfaldt i Forbavselse over en Guldsmeds jordiske Herligheder, opdagede han, at der ved Siden af netop laa en Butik, hvor der solgtes Havanesere. Han gik derind. En lille, velnæret Herre med Sands for det Komiske tilfredsstillede hans Fornødenheder med en Trabucos, der selv for en skraaende Vesterhavsbeboer aabenbart var lovlig kras. I al Fald saas vor Helt lidt efter at bevæge sig ned langs Vimmelskafte med nogle underlige, uensartede Svingninger, ligesom et Skib, der har faaet Bræk.

Denne Tilstand havde de uheldigste Følger for Per. Medens han med et svømmende, nikotinsløvet Blik stod og saa paa det elektriske Lysskjær, der gjør Nat til Dag paa Hjørnet af Klosterstræde, følte han en Arm lægge sig kjærligt om hans Skulder, og en blød, men hæs Stemme hviskede til ham:

— „Lad De kun mig tage mig af Dem!“

Per lod sig villieløst føre afsted, en Smule nervøst skulende til de rødlige Haar, der i tætte Totter vansirede det i Forvejen grimme Ansigt. Han blev ført ind i et Rum, hvor en duftende Os af daarlig Tobak, rindende Petroleumslamper, bajersk Øl og vaade Transtøvler berøvede ham den sidste Rest af Besindelse. Han syntes dunkelt at høre nogle forvirrede Ord om „Skudsmaal“, „Enepige“, o. s. v., men saa hørte han heller ikke mere.

Næste Morgen vaagnede han ved at en kraftig Haand ruskede i ham.

— „Buk pænt for Herren!“ sagde den Røde.

„Herren“ var et lille firskaarent Landvæsen med Pelskappe, Pelshue og udpræget Dialekt.

— „Hua' stoer han i?“ spurgte Herren og kastede et prøvende Blik paa Per. Det Blik plejede altid at gjøre sin Virkning, naar han paa Markerne vilde gjøre en Pranger begribeligt, at han kun af personlig Velvillie betalte det Halve for en Stud, af hvad den i Virkeligheden var værd.

— „Aa, jeg tænker, De kan faa ham for en Halvtreds Kroner om Halvaaret,“ svarede den Røde.

Herren forlod Butiken med et haanende Skuldertræk. Per stirrede forbavset efter ham.

Nu tilbragte vort unge Geni et Par mærkelige Dage. Han blev gjentagne Gange bespist og vist frem, blev omhyggelig plejet og truet med Politi, fordi han ikke havde en Skudsmaalsbog. Naar han saa vilde udvikle det aldeles unødvendige for en Lystrejsende paa Sognets Bekostning i at holde Skudsmaalsbog, blev han stadig afbrudt med et kort:

— „Naa, det er ligemeget! Det skal vi nok klare. Lad os først hitte Pladsen.“

Saa tav Per stille. Han fandt jo, at han var meget godt paa sin Plads, hvor han var.

Trediedagen derefter — det var den mindeværdige 3die December — kom den Røde triumferende hen til ham og raabte:

— „Se saa! Nu er du forsørget: Fyrrer om Halvaaret, Klæ'er, Kost og bare tre Mil fra Kjøhavn. Det er nede i Korsør-Egnen!

— „Hvad skal jeg der?“ spurgte Per forbavset.

— „Du ska' s'gu bestille Noget, dit Fæho'ede! Er det din Mening, at du vil ha' Kondition, eller er det ikke din Mening?“

— „Nej, mænd om jeg vil!“ raabte Per indig-

neret og søgte at give en sammenhængende Beskrivelse af Motiverne til hans Kjøbenhavnsrejse.

— „Naa, saa du gjør Nar af os? tordnede den Røde.

Kort at fortælle: For at undgaa et ufrivilligt Gjæstebesøg i Politikammeret, gik Per i Mindelighed ind paa at betale de forlangte Udlæg for Kost og Logis, og blev saa kastet paa Hovedet ud af Fæstemandens Kontor.

III.

Det flager fra Byen og i Havnen.

Kjøbenhavn var festligklædt, da Per med store Øjne og udtæret Pengepung paany bevægede sig ned ad Gaden.

— „Der skal vi se Stads!“ tænkte han. „Det er nok Kongens Fødselsdag idag!“

Overalt mødte han smilende Ansigter, og naar to Folk standsede for at tale sammen, hørte han dem alle sige: Holberg. Men hvad det var for en Berg, som de ikke kunde holde paa, var endnu en uopskaaren Bog for ham.

Han mødte en glatraget Herre med et glemt Lag Sminke, løse Manchetter og Krølhaar i Nakken. Saa tog han Mod til sig:

— „Med Forlov,“ spurgte han, „Kan De ikke

sige mig, hvorfor alle Folk gaar og skriger: Hold Berg?“

— „Jo mageligt, det har kostet mig mange vaagne Nætter. For 200 Aar siden var der en Mand, der hed Holberg, som til Deres og det øvrige højstærede Publikums Glæde gik hen og skrev de Komedier, vi nu maa slide i. Til daglig Brug er der Ingen, der gider se dem, — nu er Folk lige ved at rive Husene ned for at vise, at de har Kunstsands til dobbelt Pris. De skal vel ogsaa paa Komedie i Aften?“ tilføjede Skuespilleren og maalte Per med en Mine, der røbede, at han nok skulde vide at finde en Lejlighed, hvor „den Maske“ kunde benyttes.

— „De si'er s'gu Noget,“ svarede Per. „En Mand paa tohundrede Aar faar man ikke at se hver Dag. Men saa skulde jeg gjerne vide, hvor Holbergs Theater var?“

— „Hvor det var? Det var i Grønnegade!“ sagde Kunstneren, spejlede sig i en Butiksrude og gik videre.

— „I Grønnegade!“ mumlede Per. „Ja, nu har jeg set saa mange baade gule og grønne Garder, saa det bliver ligegodt noget vanskeligt at hitte Rede i. Men spørge sig for koster jo ingen Penge!“

Han følte sig tiltalt af en ældre, rød næset og numereret Herre, der midt i den stærke Kulde gik i hvid, sydamerikansk Planterdragt.

— „Kunde de ikke sige mig, hvor jeg skal finde Grønnegade?“ spurgte han denne.

— „Jo, tag De bare og følg med, go'e Herre,“ sagde Bybudet.

Per knejste med Hovedet, det var første Gang, Nogen havde kaldt ham Herre. Og saa kom de til Grønnegade,

— „Det er 35 Øre! — Værs'artig, her er et Numer!“ sagde Bybudet og stak Per en Seddel i Haanden.

Per betalte med en stille Undren over, at saa fin en Herre vilde tage Betaling for at vise en vildfarende Mand tilrette. En Tidlang spadserede han op og ned ad Grønnegade uden at kunne finde et Hus, der svarede til hans Begreber om et Theater. Med Hænderne i Lommen og Næsen i Vejret gik han og kiggede op i Luften, som om han paa dette umulige Sted skulde kunne finde, hvad han søgte. Pludselig svigtede Jorden under ham, han vendte en sirlig Kolbøtte og faldt paa Hovedet ned i en Spækhøkerbutik, hvor han væltede tre Kopper forloren Skildpadde og stak Benene ned i et Fad Grisetæer.

— „God Dag!“ udbrød han forundret. „Er det her, der er Komædie?“

— „Ja, det lader til'et!“ erklærede Spækhøkeren, rustede sig med en Smørstikker og gav sig til at hamre løs paa ham, saa at Per for den Sags

Skyld gjerne kunde have troet, at han agerede i en af Holbergs Komedier.

Da Spækhøkeren havde faaet Erstatning for Skildpadderne, lod han sig stille tilfreds. Han var egentlig en skikkelig Mand, men det er intet Under, at han blev vred, naar man traadte ham paa hans Grisetæer. Han blev endogsaa saa forekommende, at han anviste Per Vejen til „Komediehuset“ paa Kongens Nytorv.

— „Har De Numer?“ brølte en galoneret Herre, da Per vilde følge med Trængselen ind i Theatret.

— „Vel har jeg det!“ sagde Per fornøjet, „Jeg har givet 35 Øre for det!“ Han trak Bybuddets Kvittering op af Lommen og vilde gaa videre.

— „Nej, holdt lidt! — Det gjæld's inte. Det maa være i Amaliegade“, sagde Kontrolløren, der bemærkede Pers Uvidenhed og ikke kunde nægte sig den lille Adspredelse at gjøre Løjer med ham.

Per travede ud i Amaliegade. Samme Resultat. En humoristisk Billetgrosserer viste ham ud til „Dagmartheatret“, hvor de viste ham Vintervejen til „Folketheatret“. Her blev han modtaget af en uniformeret Mand, der med et schweizerbittert Smil fortalte ham, at alle de udsolgte Holbergere og Holbergerinder for lidt siden havde forladt Molière's Hus!

Nedslaaet over at maatte give Afkald paa

Aftenens Kunstnydelse gik Per ned ad Nørregade, da hans Øje pludselig blændedes af nogle eventyrlige Lygtemænd, der i store Masser bevægede sig omkring paa Frue Plads.

— „Det var en sær Skik!“ tænkte han; „Tænder de nu Sankt Hansblus midt om Vinteren?“

Han gik frejdig ind i Sværmen, vel nærmest for at skaffe sig Lys i Sagen. En af Blink-Fyrene, der holdt en Fakkell i Haanden, tog Skindet under Armen og spurgte med et velvilligt Smil:

— „Hvad studerer De?“

— „Jeg studerer paa, hvad de Tossestreger skal til. Mit Navn er ellers Per.“

— „Meget forbunden for Deres Oplysning, kjære Lykkeper. Følg De kun med mig, saa kan De sige, at De har set Stadsen fra første Haand!“

Nu gik det Arm i Arm ned ad Gaden. Studenterne gav sig til at synge, og Per blev saa begejstret over Situationen, at han skraalte med i vilden Sky.

— „Halloj, Per,“ sagde Russen, „De synger jo som en Per nobel!“

Men efterhaanden begyndte Per at blive tavs. Røgen fra Faklerne slog ind i Halsen paa ham og lagde en Dæmper paa den unge Bondes ubundne Lystighed. Soden tilstoppede hans Øjne og Næse, og store brændende Stykker Beg sved Haarene af ham, som om han var bleven klippet à la mal

content. Han mærkede, at de standsede; han hørte Hurraraab og Sang, anede dunkelt, at en ældre Herre sagde nogle velvalgte Ord, og kom først til sin Samling igjen, da hele Herligheden var forsvundet som et Drømmesyn.

Han gjenfandt sig selv paa Hjørnet af Lille Kongensgade, hvor han med et bredt Grin betragtede to mindre velklædte Gentlemen, der i Anledning af Dagens Højtidelighed regalerede hinanden med diverse Næsestyvere. En Politibetjent vilde lægge sig imellem, men Per greb ham resolut i Armen:

— „Hvad er nu det værd at blande sig i det, Hr. Strandfoged,“ erklærede han. „De To kan saa mageligt hjælpe sig selv.“

— „Naa, saa han rører ved Politiet?“ fnyste Betjenten. „De er anholdt. Værs’god at følge med paa Stationen!“

Bryderne gik Arm i Arm ned i en Kjælder for at drikke Forlig ved en Bajer, medens Gadebetjenten tog Per i Pant og afleverede ham paa den nærmeste Politistation.

Næste Morgen blev han taget i Forhør. Han fortalte Dommeren sine Oplevelser og betroede ham, at han var kommen til Kjøbenhavn for at blive Digter.

— „Det vil jeg tro,“ sagde Assistenten, „De

begynder i al Fald at digte ganske godt! Det er nok bedst, at vi tager Dem i foreløbig Forvaring."

Man forhørte sig i hans Hjemstavn, hvor det snart gik op for den lille Højskolelærer, at Per dog vist ikke var værdig til den Digtergage, der var voteret ham.

Med omgaaende Post blev Pantet udløst ved Hjælp af Sognets Kasse. Per blev sendt hjem og gik atter uomtalt over til Dagsordenen.

